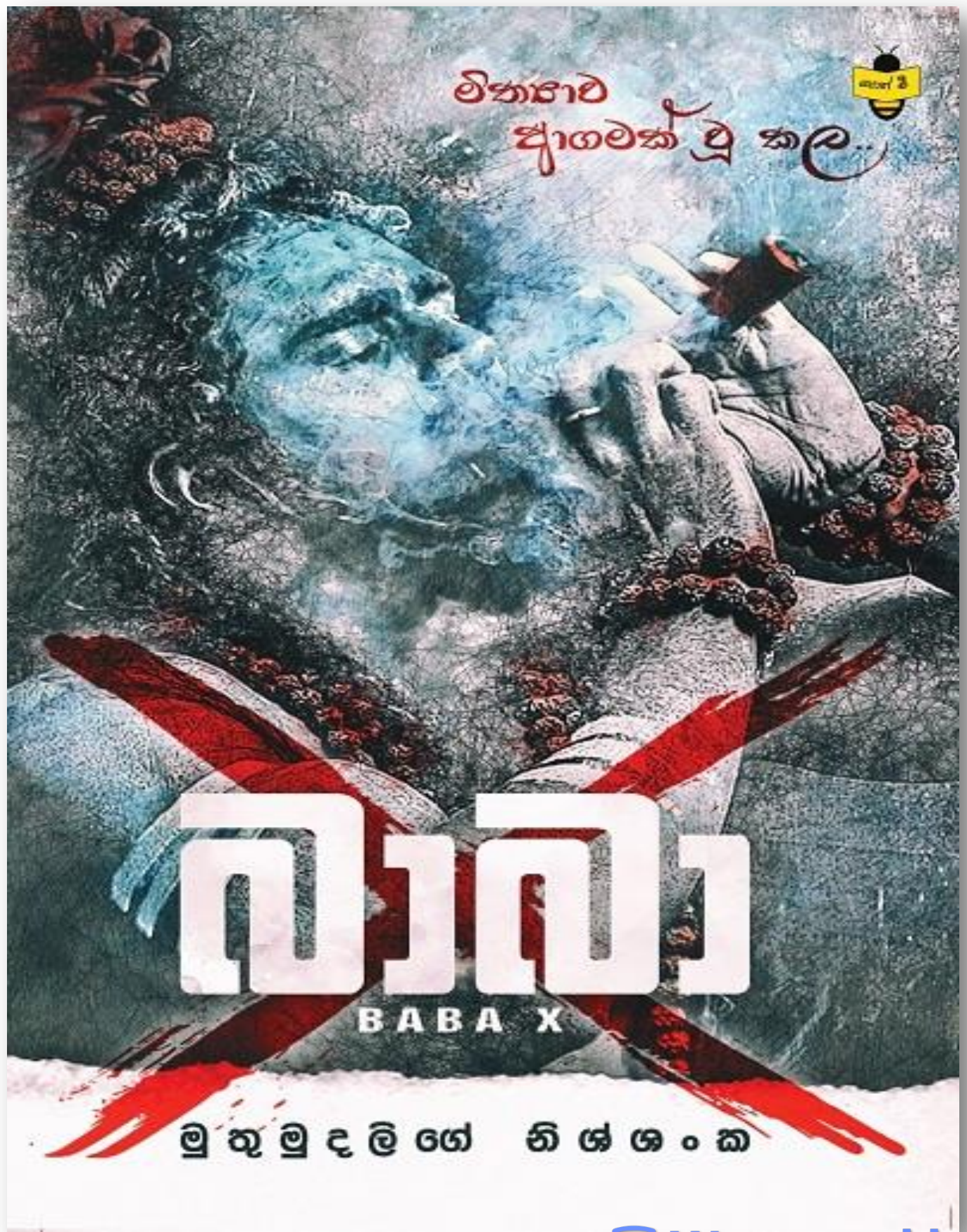

මෙම පිටුවේ පිටපත නොමිලේ බෙදාහැරීම සඳහා පමණයි. විකිණීම සපුරා තහනම්.

බාබා එක්ස් මට ඉතාමත් විශේෂ කෘතියක්. මේ කෘතිය මේ තරම් විශේෂ වෙන්න හේතු ගොඩක් තියෙනවා. මුල්ම හේතුව බාබා එක්ස් පාඨකයින්ගේ නොමඳ ආදරයට සහා ප්‍රශංසාව ලක් වූ පොතක් වීම. අදටත් බාබා එක්ස් වෙනුවෙන් බොහෝමයක් විවේචන විවාර ප්‍රශංසාවන් ඇහැරීම් ලැබෙනවා. බාබා එක්ස් ආගමික මිථ්‍යාව සියුම්ව විවාරයට ලක් කරන කෘතියක් වුවත් මේ කෘතිය ගිහියන් අතර මෙන්ම පූජ්‍ය පක්ෂය අතරත් ජනප්‍රිය වූ කෘතියක්. අදටත් බාබා එක්ස් කියවන ස්වාමීන් වහන්සේලා ඒ වෙනුවෙන් ලබා දෙන ඇහැරීම් ප්‍රශංසනීයයි. අපේ සංඝයා වහන්සේලාට මම ඒ වෙනුවෙන් ගරුකරනවා, ස්තූති කරනවා.

බාබා එක්ස් තුන්වරක් මුද්‍රණය කළ කෘතියක්, මෙය තවත් මුද්‍රණය කළ හැකියි. තවමත් මිනිසුන් බාබා එක්ස් හොයනවා. මේ කෘතිය පීඩිඑල් එකක් ලෙස මේආකාරයෙන් නොමිලේ නිකුත් කළ පසුවත් මම බාබා එක්ස් යළි යළිත් මුද්‍රණය කරන බවත් අනිවාර්යෙන්ම කිව යුතුයි. පීඩිඑල් කියවන මිනිසුන් සේම පීඩිඑල් නොකියවන පොතේ පිටු අතර ගැවසෙමින් මුද්‍රිත පොත් කියවීමට කැමති මිනිසුන්ද සිටින නිසාවෙන් මා ඔවුන් වෙනුවෙන් මගේ යුතුකම ඉටුකළ යුතුයි. ඒ නිසාම බාබා එක්ස් මේ වසර අවසානයේදී එහි සතර වන මුද්‍රණයටත් යනු ඇත.

අවසන් වශයෙන් - බාබා එක්ස් පීඩිඑල් එක අතට පත්වෙන හැමෝගෙන්ම මම ඉල්ලීමක් කරනවා. මෙය කියවද්දි මනස විවෘතව තබාගන්න, ඔබ මෙතෙක් දුටු ආගමික මිථ්‍යාවන් ගැනත් හිතන්න පටන් ගන්න, ඔබ ඒවාට ඇබ්බැයි වී ඇත්නම් මිථ්‍යාව නිවැරදිව දකිමින් ඒවායින් නිදහස් විය හැකි මාර්ගයත් සොයන්න පටන් ගන්න. ඒ වගේම පොත කියවූ පසුව ඔබේ හදවතට දැනෙන ඒ නිර්වාභ අදහස ඔබට හැකි අයුරින් වචන වලට හරවා පොත්තී ගෘහයේ සටහන් කරන්න.

මෙම පීඩිඑෆ් පිටපත නොමිලේ බෙදාහැරීම සඳහා පමණයි. විකිණීම සපුරා තහනම්.

බාබා එක්ස් ගැන ඔබේ අදහසත් දකින්නට මම ආදරයෙන් බලා සිටිනවා.

PothMee Group: <https://www.facebook.com/groups/poth.me>

මුහුණු පොතේ සොයන්න : PothMee පොත් ලියන සහා කියවන හැමෝගෙම තැන

මේ පීඩිඑෆ් පිටපත නොමිලේ බෙදාහැරීමට මිස යළිත් විකිණීම සඳහා නොවෙයි. ඒ නිසා කරුණාකර මෙම පිටපත ඩිජිටල් මාධ්‍ය හරහා නොවිකුණන ලෙසත් ආදරයෙන් ඉල්ලමින් මම මගේ අත්සනත් සමගම බාබා එක්ස් පීඩිඑෆ් පිටපත මේආකරයෙන් මගේ ආදරණීය පාඨකයින් අතට නොමිලේම සහා නීත්‍යානුකූලවම ලබා දෙනවා.

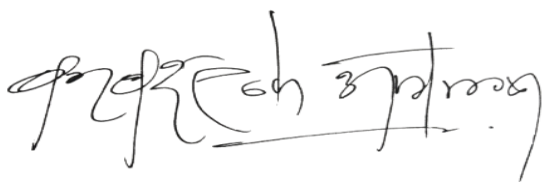
කියවන්න, අත් අය සමගත් බෙදාගන්න, ඔබේ අදහසත් ලියන්න....

හැමදාමත් කියනවා වගේ : සතුටින් ජීවත් වෙන්න. දවසක අපි හැමෝම යන්න යනවා, අපේ මතකයන් විතරක් ඉතුරු කරමින්.

ගෙවෙන හැම තත්පරයම සතුටින් ඉන්න උත්සහා ගන්න, ලෝකයට සතා සිවුපාවට ස්වභාව සෞන්දර්යට ප්‍රයෝජවත් දෙයක් කරන්න.

එහෙනම් බාබා එක්ස් වැළඳගන්න. මිථ්‍යාවෙන් එතෙරවී සත්‍ය අවබෝධ කරගන්න

- මුතුමුදලිගේ නිශ්ශංක

03/June/2023

මෙම පිටුවේ පිටපත නොමිලේ බෙදාහැරීම සඳහා පමණයි. විකිණීම සපුරා තහනම්.

ශාන්තිමත් වෙන්න පිංවතුනි,
බාබා එක්ස් පටන් ගන්නවා..!

බාබා
X

මුතුමුදලිගේ නිශ්ශංක

මෙම පිටුවේ පිටපත නොමිලේ බෙදාහැරීම සඳහා පමණයි. විකිණීම සපුරා තහනම්.

බාබා X

ප්‍රථම මුද්‍රණය : 2021 ජූලි

2021 ©මුතුමුදලිගේ නිශ්ශංක

ISBN 978-624-5552-02-3

සෝදුපත් පරීක්ෂාව - චිත්තක විරේන්ද්‍ර

පිටු සැකසුම - කාවින්ද්‍රා රත්නායක

කවර නිර්මාණය - ප්‍රදීප් ප්‍රේමලාල්

මුද්‍රණය

විජේසූරිය එන්ටර්ප්‍රයිසස්

350/2 හිඹුටාන පාර,

මුල්ලේරියාව

පොත් මි ප්‍රකාශන

Muthumudalige Holding (Pvt) Ltd.

K. Cyril C Perera Mw,

Kotahena, Colombo. 13

මෙම පිටුවේ පිටපත නොමිලේ බෙදාහැරීම සඳහා පමණයි. විකිණීම සපුරා තහනම්.

රොහාන් දිසානායක
ගුරුපියාණන්ට!

මෙම පිටුවේ පිටපත නොමිලේ බෙදාහැරීම සඳහා පමණයි. විකිණීම සපුරා තහනම්.

පෙර කියවීම ,
(Beta Readers)
රොහාන් මිරිහාගල්ල
මංජුල විජේසිංහ
චින්තක විරේන්ද්‍ර

කර්තෘගේ අවසරය නිසි පරිදි ලිඛිතව නොලබා මෙහි එන කිසිවක්ම, කවර ආකාරයකින් හෝ නැවත පළ කිරීම තහනම් වෙයි. එම තහනමට: අත් අකුරින්, යාන්ත්‍රිකව හෝ විද්‍යුත් ක්‍රමයකින් පිටපත් කිරීම, ශ්‍රව්‍ය හෝ රූපණ ප්‍රකාශන ලෙස නිර්මාණය කිරීම, ඊ-බුක් ලෙස හෝ වෙනි අඩවිවල පළ කිරීමද ඇතුළත් බව සලකන්න.

සියලුම හිමිකම් ඇවිරිණි. මුතුමුදලිගේ නිශ්ශංක 2021

මෙම පිටුවේ පිටපත නොමිලේ බෙදාහැරීම සඳහා පමණයි. විකිණීම සපුරා තහනම්.

මිථ්‍යාව ආගමක් වූ කල...

බාබා
X

මෙය කියවන විට ඔබේ මනස තුළ කිසියම් වූ
පුද්ගලයෙකු හෝ කිහිපදෙනෙකු මැවෙනු ඇත.

එම තැනත්තා හෝ තැනැත්තන් සමාජය නම් සංකීර්ණ
සමීකරණයේ 'එක්ස්' යන අඥාත පදයට ආදේශ
කරගන්න...

එක්තරා කාල වකවානුවක

“දූපතට තව කොච්චර දුරද?”

“තව කිලෝමීටර් හැටක් විතර ස්වාමි.”

ස්වාමි යන වචනය කන වැකුණු විගස ඔහුගේ මුහුණේ වූ කෝපය පහව ගොස් එයට ශාන්ත ස්වරූපයක් ආරූඪ විය.

“ශාන්ති දරුවා.. ශාන්ති...”

ඔහු බෝට්ටු පදින්නාට ආශීර්වාද කොට යළිත් ගොස් බෝට්ටුවේ කෙළවරෙහි වූ බරාදයෙහිම ඉඳගත්තේය.

ඔහු මේ ආකාරයට පැය තුනකට ආසන්න කාලයක් ඉඳගෙන සිටින්නට ඇත. රාත්‍රියේ ශීතලත්, මුහුදු සුළඟේ තෙතමනයත් ඔහුව විඩාවට පත් කළේය. ඒ සියල්ලටම වඩා බෝට්ටුවේ මෝටරය කරකැවෙන හඬ පැය ගණනක් එක දිගටම ඇසීම නිසා ඔහුගේ කන් පළ පිපිරීමට තරම් වේදනාවක් දැනෙන්නට විය.

විටෙක ඔහු කරෙහි දමා සිටි සුදු සළුවෙන් කනත්, හිසත් හොඳින් වසාගෙන බෝට්ටු බරාදයේම ඇලවුණේය. විටෙක එතැනින් නැගිට බෝට්ටුකරුවා ළඟටත් යළිත් බරාදය ළඟටත් ඇවිදින්නට පටන් ගත්තේය. එවිට බෝට්ටු පදවන්නා තමන් දෙස බලා සිටිය නම් අහස දෙස බලාගෙන ඔහුටවත් නොතේරෙන පැරණි සංස්කෘත භාෂාවෙන් මුමුනන්නට පටන් ගත්තේය. තවත් විටෙක දැන් උකුළට තබා භාවනානුයෝගීව හිඳ සිටියේය. ඔහු මේ සියල්ලම කළේ සිතේ තිබුණු තදියමත්, කෝපයත් සංසිඳවනු සඳහාය.

එහෙත් බෝට්ටුකරුවා තමන්ට හමු වූ මේ අපූරු යෝගී වරයා ගැන පැහැදී සිටියේය, ඔහු බරාදයෙන් නැගිටින සෑම මොහොතකම, බෝට්ටු පදවන්නාත් පශ්චාත්භාගය මඳක් ඔසවා ඉඳ සිටි තැනින් නැගිටිවේය. යෝගීවරයා භාවනානුයෝගී වන විට ඔහු මෝටරයේ ශබ්දය අඩු කළේය. ඔහු අහස දෙස බලා

ගෙන දෙවියන් හා සංවාදයෙහි යෙදෙන විට බෝට්ටුකරුවාත් එයට සවන් දුන් අතර, 'මේ නම් සාමාන්‍ය යෝගීවරයෙකු නොවිය යුතුය' යි සිතුවේය.

ඉන්දියාවේ පුල්කුඩේ මුහුදු තීරයේදී දූපතට යෑමට තම බෝට්ටුවට නැග ගත් මේ යෝගීවරයාට ඇත්තේ ජීවමාන බාබා වරයෙකුගේ රූපයමය. ඔහුගේ කොණ්ඩය කරල් වලට ගැටගසා එය පිට දක්වා වැටී ඇත, ඔහුගේ නිරුවත් උඩු කයෙහි ඇති රතු මාල බොහෝමය ඔහු ගෙවා ඇති සෞභාග්‍යමත් ජීවිතය මනාව පිළිබිඹු කරන්නකි. ඔහු ඇඳ සිටි සුදු සිල්ක් ජෝතියේ රැලි පවා මනාව රේඛාවට පිහිටා තිබුණෙන් මොහු නිසැකවම ඉන්දියාවේ වැඩ වසන 'අබ්‍රාජ' නම් වූ උසස් තාපස දිවියක් ගත කරන බ්‍රාහ්මණයෙකු විය යුතු යැයි බෝට්ටු කරුවා සිතුවේය.

එහෙත් ඔහු මෙම පුණ්‍යවත්තයාගෙන් එය අසන්නට ගියේ නැත. ඔහු හැකි තරම් නිහඬව සිටියේය. බ්‍රාහ්මණයෝ තමන් වැනි හීන කුලයේ අයවලුන් සමග කතා නොකරන කොට්ඨාසයකි. ඔහු තමන්ගේ මෙම දුප්පත් බෝට්ටුවට ගොඩ වෙන්නට ඇත්තේද 'ආසිරිලත්තයට' හදිසියේම යා යුතු නිසා විය යුතුය.

බෝට්ටුකරුවා මෝරය තවත් වේගවත් කළේය. වන්ද්‍රාලෝකයෙන් පැහැපත් වී තිබුණු මුහුදු දිය දෙබෑ කරමින් එය වේගයෙන් ඉදිරියට යන්නට පටන් ගත්තේය.

පැය කිහිපයක් ගෙවී ගියේය. මේ අතර, බෝට්ටු බරාදයේ ඉඳ සිටි යෝගීවරයා දෑස හොරෙන් විවෘත කර බෝට්ටුකරු දෙසට බැල්මක් හෙළීය.

'ඉක්මනින්ම පලයන්' යැයි නොකියා විටින් විට බෝට්ටුකරුවා අසලට ගොස්,

'තව කොපමණ දුරක් යා යුතුද?' යි ඇසීමේ මන්ත්‍රය දැන් නිසැකවම ක්‍රියාත්මක වී ඇත. තමා මේ දුර ඉක්මනින්ම යා යුතුව ඇති බව බෝට්ටුකරුවාට අවබෝධ වී ඇත. ඔහුගේ මුහුණෙන් සියුම් සිනහවක් මතු විය.

'යමක් කටින් කීමට වඩා එය ඉඟිකිරීමෙන් යහපත් ප්‍රතිඵල ලබා ගත හැක.'

ඒ සිනහවත් සමගම ඔහුගේ දෑස බෝට්ටුවේ ආරුක්කුවක ගැට

ගසා තිබුණු විදුලි ලාම්පුව වෙතට යොමුවිය. මේ වන විට දූපත් මුහුදු මායිමට ළං වී ඇත්නම් මෙම ආලෝකය ඇතට පෙනීම සුදුසු නැත. මුර සේවයේ නියුතු සෙබළුන්ට එය පෙනුනහොත් මැදියම් රැයට පෙර කලපුවේ මුහුදු මායිම හරහා රට ඇතුළට පැන ගැනීමේ සැලැස්ම අසාර්ථක වී යනු ඇත. එහෙයින් ඔහු මඳ වෙලාවක් කල්පනා කළේය.

‘බෝට්ටු පදවන්නාට මෙය කිව යුත්තේ වෙනස්ම ආකාරයකටය.’

ඔහු තම දෙපා බිම තබා ශාන්තිමත් අයුරින් නැගිට ගත්තේය.

යෝගීවරයා භාවනාවෙන් අත් මිදෙනු දුටු බෝට්ටුකරුවාගේ මෝටරයේ වේගයත් සෙමෙන් බාල වී ගිය අතර ඔහුද පසුපස මඳක් ඔසවා හිටගැනීමට යත්ත දැරීය.

“දරුවා..”

ඒ හඬ ශාන්තිමත්ය. අන්ධකාරය හරහා හමා එන මුහුදු සුළඟත් සමග එම සොමය හඬ හඳවන කිලිපොළා යන තරම් වූ සතුටක් ගෙනදෙයි. ඒ හඬින් ප්‍රබෝධමත් වූ බෝට්ටුකරුවා ඔහුගේ බුලත් කෑමෙන් රක්ත වර්ණ වී තිබුණු දත් විරිත්තා බැගැපත් සිනහවක් පෑවේය.

“ස්වාමි..”

“දරුවා, මේ විදුලි ලාම්පුවෙහි ආලෝකය මට පීඩාවක්. එය කරුණාකර නිවා දමන්න.”

කී ඔහු ආකාශය දෙස බැල්මක් හෙළුවේය.

“මේ දෙවියන් යහන්ගතවෙන වේලාව. දෙවියන්ට මේ ආලෝකය යහපත් නැහැ දරුවා... ඔවුන් ඔබට ශාප කරාවි.”

‘ශාපය’ යන වචනය ඇසෙත්ම බෝට්ටු කරුවාගේ සිත කැලඹී ගියෙන් ඔහු අල්ලාගෙන සිටි මෝටරයත් අත හැර දමා වේගයෙන් නැගිට ගත්තේය.

“අනේ, සමාවෙන්න ස්වාමි... මේ අසරණයට සමාවෙන්න.”

කී ඔහු ලහි ලහියේ ආරුක්කුවේ වූ විදුලි ලාම්පුව වෙතට දුව ගොස් එය නිවා දැමීය.

‘කිසිවෙකුටත් බය නැති මිනිස්සු දේව ශාපයට බයවෙති.’

ඔහුගේ මුවින් යළිත් සිනහවක් පහල විය. අන්ධකාරයෙන් බෝට්ටුව වැසී යද්දී බෝට්ටු කරුවා තම දෙපා අසල වැද වැටෙන අයුරුත් දෙපා සිපගෙන යළිත් මෝටරය වෙත දිව යන අයුරුත් ඔහු යාන්තමින් දිටීය.

“දරුවා..”

ඔහු යළිත් කතා කළේය. දිවයමින් සිටි බෝට්ටු පදින්නා නැවතත් හැරී ස්වාමි දෙස බැලීය.

“දරුවා, මා තව පැය කිහිපයකට අර අඳුරු මුල්ලට ගිහින් අග්‍රඵල භාවනාව පටන් ගන්නවා. ඒ නිසාවෙන් ඔබ කිසිම හේතුවකටවත් මට බාධාවක් විය යුතු නැහැ, ඔබට තේරුණාද?”

“තේරුණා ස්වාමි, තේරුණා..”

බෝට්ටු කරුවා එසේ පවසා යළිත් කිහිප වරක්ම වැද වැටුණේය.

බෝට්ටුකරුගේ වැද වැටිල්ලත්, බයාදු කමත් ගැන පැහැදී සිටියද, ඔහු විසින් නිරන්තරයෙන්ම පවසන ‘ස්වාමි’ ආමන්ත්‍රණය කෙරෙහි ඔහුගේ සිතෙහි පැහැදීමක් තිබුණේ නැත. දකුණු ඉන්දියානුවන් තම කුලයට වඩා උසස් කුලයන්හි හැමෝටම එම නමින් ආමන්ත්‍රණය කරන නිසාවෙන් තමන්ට ඊටත් වඩා ගරු ගාමිහීර නාමයක් ලැබිය යුතු යැයි ඔහු සිතන්නට විය.

“බාබා..”

ඔහු කීවේය.

“මොකක්ද ස්වාමීනි ?”

බෝට්ටු කරු යළිත් ඇසුවේය.

“එම්බල, මට බාබා කියාපත්...”

ඔහු එසේ කීවේ යටහත් පහත් තැනැත්තාට තරවටු කරන ආකාරයෙනි. බෝට්ටුකරු එම උස් හඬින් කැලඹී ගියේය. එහෙත් බාබා එය කිසිම ගණනකට නොගෙන එතැනින් නික්ම බෝට්ටුවේ රෙදි වලින් ආවරණය කර තිබුණු එම අඳුරු මුල්ලට ගොස් ඉඳගත්තේය.

* * * * *

හෝරාවක් පමණ ගෙවී ගියේය. දැන් ඔහු දූපතෙහි මුහුදු මායිම ආසන්නයටම පැමිණ ඇත. බෝට්ටුකරුවාගේ මුහුණින් තෘප්තිමත් සියුම් සිනහ රේඛාවක් ඇඳී ගියේය. දැන් ඇත්තේ මුහුදු සීමාවෙන් කලපුව හරහා නගරයට ඇතුළුවන මුර කපොල්ල අසල යෝගී වරයාව බස්සාව යළිත් ඉන්ද්‍රියාව බලා පිටත් වීමයි.

එහෙත් 'මේ මුහුදු ගමනට යෝගීවරයාගෙන් කීයක් අය කළ යුතුද?'යි ඔහු කල්පනා කළේය. යෝගීවරයා බෝට්ටුවට ගොඩ නැගී මොහොතේ පටන් ඔහු ගමන් ගාස්තුවක් ගැන කතා කර තිබුණේ නැත. ඇරත් බ්‍රාන්මණයින් මුදල් ගැන අසන්නේ නැත. ඔවුන් කරන්නේ ගෙවීම පමණි. බොහෝවිට බ්‍රාන්මණයින් මුදල් ගෙවන්නේ වටිනාකමට වඩා කිහිප ගුණයක්ම වැඩියෙනි. එය සිහිපත්වීමෙන් බෝට්ටු කරුවාගේ සිත යළිත් ප්‍රබෝධමත් විය.

'මේ ගමන වෙනුවෙන් හොඳ ගතමනාවක් පමණක් නොව, දේවෝත්තමයාගේ ආශීර්වාදයක් ඔහුට ලැබෙණු ඇත.'

ඔහු තම දැස පුංචි කර අන්ධකාර මුල්ලේ වාඩි වී සිටින එම මහාරජ බාබා දෙස බැලුවේය.

නැත. ඔහුව පෙනෙන්නට නැත.

ඔහු නිසැකවම දෙවියන් සමග සංවාදයේ යෙදෙනවා විය යුතුය.

තමන් ලද ආශීර්වාදය ගැන උදම් වූ බෝට්ටුකරු තවත් වේගයෙන් මෝටරය කැරකුවේය. එය මුහුදු වැල්ලේ ගැටෙන මොහොත දක්වාම උණුසුම් හඳවතින් යුක්තව ගමන් කරන්නට විය.

එහෙත් බෝට්ටුව මුහුදු වැලලේ වැදෙත්ම සිදුවූ සිදුවීමක් නිසාවෙන් ඔහුගේ උද්යෝගයත්, සතුටත් ඒ මොහොතෙහිම පහව ගියේය. බෝට්ටුව කලපුවට ආසන්න මුහුදු කපොල්ලට ඇතුළුවෙත්ම එතැන රැක සිටි මුර සෙබළුන් බෝට්ටුව නවත්වා ගත්තේය. එතැන සිටි රයිෆල් වර්ගයේ තුවක්කු අතින් ගත් සෙබළුන් තිදෙනෙක් කපොල්ලෙහි වූ ලෑලි පාලම දිගේ බෝට්ටුව අසලට ආවෝය.

"උඹ කොහේ ඉදන්ද ?"

“පුල්කුඩේ වල ඉඳන් මහත්තයෝ.”

ඔහු දෙමළෙන් පිළිතුරු දුන්නේය.

“ඇයි මෙහේ?”

මුර සෙබලා එය අසත්ම හඬ වඩාත්ම බාල කළ බෝට්ටු කරු මෙසේ කීවේය..

“උතුම් වූ බාබා වරයෙකුගේ ශුද්ධ වූ ගමනක්.”

බොහෝම ගරු ගාමිණීරව ඔහු එසේ කියද්දී එතැන සිටි එක් මුර සෙබලෙක් බෝට්ටුව තුළට පැන ගත් අතර තවත් අයෙක් ඔහුගේ ‘බලපත්‍රය’ පරීක්ෂා කරන්නට පටන් ගත්තේය. බෝට්ටුව තුළට පැනගත් සෙබලා තම අතෙහි වූ විදුලි පන්දමක් දල්වාගෙන බෝට්ටුවේ එහා කොනටත් මෙහා කොනටත් ගමන් කළ අතර ඔහුට කිසිවක් දැක ගත හැකි නොවූයෙන් ඔහු බෝට්ටු කරු දෙස බලා කෑ ගසා මෙසේ ඇසීය.

“කෝ උඹ කියපු බාබා?”

බෝට්ටුකරු ඔහුගේ අතක් දිගු කර බෝට්ටුවේ රෙදි කඩවලින් ආවරණය වී තිබූ අඳුරු මුල්ල පෙන්වුවේය. මුර සෙබලා ඔහුගේ අතේ වූ විදුලි පන්දම ඒ දෙසට එල්ල කළේය.

නැත, එතැන කිසිවෙක් නැත.

එය දුටු බෝට්ටුකරුගේ දෙතොල නිරායාසයෙන්ම සෙලවෙන්නට පටන් ගත්තේය.

“බාබා අතුරුදහන් වෙලා...”

ඔහු දෙමළ භාෂාවෙන්ම මිමිණුවේය.

* * * * *

බෝට්ටුව මුර කපොල්ල අසල මුහුදු වැල්ලේ ගැටෙත්ම තමන් බාබා වරයෙකු යැයි කී තැනැත්තා ක්‍රියාත්මක විය. ඔහු තමන් ඉඳ සිටි අඳුරු මුල්ලේ සිට හෙමින් සීරුවේ වතුරට පැන ගත්තේය. එතැන් සිට මුහුදු කලපුව හරහා අනිත් පස ඉවුරට පිහිටුවේය. බෝට්ටුකරු තම බෝට්ටුව මුර කුටිය අසල නවත්වද්දීත් ඔහු

බෝට්ටුවෙන් කිලෝමීටරයක් පමණ ඇතින් වූ, එහා පස ඉවුර වෙතට පැමිණ සිටියේය.

ඉවුරට පැමිණි පසුව ඔහු තමා ඇඳ සිටි ජෝතිය මුහුදු වතුරේදීම උනා දැමීය. සුදු ජෝතිය වන්දාලෝකයෙන් දිලිසී පෙනෙන නිසාවෙන් එයත් ඇඳගෙන මුහුදු වැල්ල හරහා දිව යෑම නුවණට හුරු නැතැයි ඔහු සිතුවේය. ඇතින් සිටින මුර සෙබළුන්ට එය දර්ශනය වුවහොත් ඔවුන් තමන් පසු පස ලුහු බඳිනු ඇත. ඒ නිසාවෙන් ජෝතිය උනා දැමූ පසුව ඔහු නිරුවතින්ම දුවන්නට පටන් ගත්තේය. ගල් කොරල් උඩින් පනිමින්, විටෙක මුහුදු වැල්ලේ එරෙමින්, සැඟවෙමින් ඔහු දිවුවේය. එසේ දුවයද්දී ඔහුගේ කරේ වූ 'ඉම්ටේෂන් ආහරණ' එකිනෙක ගැටී සෙලවෙන්නට පටන් ගත් අතර ඉන් නැගී ආ ශබ්දය මුහුදේ සෝෂාවද පරයා ඔහුගේ කනට වැදෙන්නට විය. ඔහුට ඒවා ගලවා විසිකිරීමට තරම් සිතක් පහළ විය. එහෙත් ඔහු එසේ කළේ නැත.

'රනින් ආහරණ පැළඳගත් කල සොරාත් රජෙකු වන්නේය. වසලයාත් බ්‍රාහ්මණයෙකු වන්නේය. නිරුවතින් සිටියත් එම ශරීරය වටින්නේමය.' යන පැරණි කියමන මතක් කරගත් ඔහු ඒවා අල්ලාගෙන දුවන්නට විය.

මෙසේ දිව ගිය තැනැත්තා අවසානයේදී කලපුවේ වූ ලඳු කැලෑවකට පිවිසියෙන් එහි ගසකට මුවා වී හතිලන්නට පටන් ගත්තේය.

සියල්ලම හොඳින් සිදුවී ඇත.

ඉන්දියාවේ අග්‍රා පොලිසියෙන් පැන, නවදිල්ලියටත්, එතැනින් වෙන්නායි හරහා තමිල්නාඩුවේ තුතිකෝරින් වලටත් පැමිණි ඔහු දැන් තමිල්නාඩුවෙන් ආසිරිලත්නයට සැපත්වී ඇත. දැන් ඔහුව අල්ලා ගැනීමට සමත් කිසිවෙකුත් නැත. දැන් ඇත්තේ මේ කුඩා දිවයින තම වාසස්ථානය කොට ගෙන ඉතිරි ජීවිත කාලය ගත කිරීමයි.

* * * * *

ඔහු වන්දාලෝකයෙන් පිරී ගිය ලඳු කැලෑව දිගේ පැය

කිහිපයක්ම ඉදිරියට ගමන් කොට කැලෑව මධ්‍යයේ පිහිටි ගල් තලාවකට පිවිසියේය. කැලෑවේ ගස් වලින් තොර වූ මැදි බිමක සෑදී තිබුණු මෙම තැනිතලා ගල් තලාව මත මේ මොහොතේ දර ගොඩක් පිළිස්සෙමින් ඇත. එය දකින්නම ඔහු එතැන වූ ගසකට මුවා වී හිට ගත්තේය. ගල් තලාවක දර ගොඩක් ගසා තිබීම සුභ ලකුණක් විය නොහැක. නිසැකවම මෙතැන දඩයක්කාරයින් හෝ කැලෑ සෙබළුන් ගැවසිය හැකිය. ඔහු ගසට මුවා වී මිනිත්තු කිහිපයක් ඒ අවට විපරම්න් බැලුවේය. එහෙත් ඔහු බලාපොරොත්තු වූ ආකාරයෙන් කිසිවෙකුත් ඔහුගේ දෑසට ලක් නොවූයෙන් ගසින් ඉවතට පැමිණි ඔහු ප්‍රවේශමෙන් ඇවිදගෙන එම ගල් තලාව මතට ගියේය.

ගල් තලාව මත ඇති ගිනි ගොඩ මේ වන විට පිළිස්සී අඟුරු බවට පත් වෙමින් තිබුණෙත් හමා එන සිහින් සුළඟට එම ගිනි පුපුරු ඇවිස්සී සෑම අතම විසිරී ගියේය. ඔහු එතැනට වඩාත් ළංවී එම ගිනි ගොඩ දෙසට මනා බැල්මක් හෙළුවේය. මේ නිකන්ම නිකන් ගිනි ගොඩක් විය නොහැක, ගොඩ ගසා තිබුණු දර පිළිස්සී ගිනි බත් වී තිබුණු ආකාරයට මෙය නිසැකවම හවස් වරුවෙහි මළකඳක් පිළිස්සීමට ගැසූ ගිනි ගොඩක් විය යුතුය. රාත්‍රී මුහුදු සුළඟ සමග නිවී ගොස් තිබුණු දර කැබැලි යළිත් ඇවිලෙන්නට ඇත. ඔහු ගල් තලාව මත ටික දුරක් ඇවිද ගොස් ඒ අවට යළිත් විපරම් කර බැලීය. ගල් තලාව අසල තැනින් තැන ගොඩ ගසා ඇති දර කඳන් වලිනුත්, පොළොවේ ඇති අඳුරු කැලලි වලිනුත් මෙය නිසැකවම ගම්මුත් විසින් මළකඳන් පුළුස්සා දමන ඉසව්ව යැයි අවබෝධ කරගත් ඔහු එතැනම ගල් තලාවේ හිඳගත්තේය.

‘මෙය මළ සිරුරු ආදාහනය කරන සොහොනක් නම් ගම්මුත් මේ ස්ථානයේ ගැවසෙන්නේ නැත. විශේෂයෙන්ම අන්ධකාරය ගිල ගත් රාත්‍රියක ඔවුන් මෙවන් ස්ථානයකට කෙසේවත් එන්නේ නැත.’

ඔහු එතැන ඉඳගෙන එම දැවී යන අඟුරු දෙස බලාගෙන සිටියේය.

‘ජීවත්ව සිටින අයව තඹේකට මායිම් නොකළත් උන් මියගිය එවුන්ට පණ බයයි.’

ඔහු එම ගිනි අඟුරු ගොඩ දෙස බලාගෙන මුමුණමින්

සිනාසුණේය. ඉන්පසුව තම පපුවට දැතම තබා ගනිමින් එම අඟුරු ගොඩට වැද නමස්කාර කළ හේ,

“මෙතැන දැවී ගිය කිසිවෙකු හෝ වේවා ඔහුගේ ආත්මයට ශාන්තියක්ම ලැබේවා..!”

ප්‍රාර්ථනා කළේය.

එම ප්‍රාර්ථනාවත් සමගම ගිනි අඟුරු ගොඩ අසලම ඇල වුණු බාබා කාල වර්ණ ආකාශය දෙස බලාගෙනම දැස් වසා ගත්තේය. ගින්න නිවී ගොස් ඇතත් එහි රස්නය තවමත් පොළොවෙන් ඉවත්වී නොමැත. ඔහුගේ නිරුවත් ශරීරය එම උණුසුමින් සන්තර්පණය වන විට, ගමනේ වූ අපහසුතාවයත් වෙහෙසත් නිසාවෙන් ඔහුට එතැනම නින්ද ගියේය.

* * * * *

නින්දේදී ඔහු සිහිනයක් දුටුවේය. ඔහු විසින් තම දැකිත්ම ගෙල මිරිකා මරා දැමූ ‘ලසා’ ඔහු ඉදිරියේ හිටගෙන සිටියාය. ඇයගේ නළලේ වූ තිලකය ගලවා තම නළලේ තැබූ ඇය, ඔහුගේ ශරීරය මත හිඳගෙන ඔහුගේ කම්මුලට පහර කිහිපයක්ම එක පිට එක එල්ල කළාය. එම පහරවල් වලින් ආ වේදනාවත් සමගම තමා අසලම කිසිවෙකු හෝ කතා කරනු ඇසුනෙන් බාබා එක් වරම දැස් විවර කළේය.

ඔහු සිටි ගල් තලාව හිරු එළියෙන් නැහැවී ගොස් ඇත. දැස් විවර කරද්දීම එම ආලෝකය ඔහුගේ මුහුණටද වැටුණෙන් එක් අතකින් මුහුණ වසාගත් ඔහු නැගී සිටියේය. එහෙත් තමා සිටින්නේ මුළුමනින්ම නිරුවත්ව බැව් අවබෝධ වූ නිසාවෙන් මුහුණ වසා ගත් අතින්ම හෙළුව වසාගත් බාබා වට පිට බැලුවේය. පෙර දිනට වඩා ගල් තලාව පැහැදිලිය. සූර්යාලෝකයෙන් එහි සෑම පැත්තක්ම මනාව දැකගත හැකිය. ඔහුගේ දැස ගල් තලාව මත තැනින් තැන ගොඩ ගසා තිබුණු අළු සැයවල් වෙතට ඇදී ගියේය. මෙය ගම්මුත් විසින් නිරන්තරයෙන්ම මළ කඳුන් පුළුස්සා දැමීමට භාවිතා කරන ස්ථානයක් විය යුතුය. ඒ නිසාම මෙම සොහොන මත තවත් මොහොතක්වත් සිටිය යුතු නැතැයි අවධාරණය කරගත්

ඔහු එතැනින් පිටත්ව යාමට පියවරක් ඉදිරියට තැබුවේය. එහෙත් ඒ මොහොතේම කලින් ඇසුණු කටහඬම යළිත් ඇසුණෙන් ඔහු එතැනම ගල් ගැසී නතර විය.

ඒ මිනිසුන් කිහිපදෙනෙකුගේ කටහඬය. ඔවුන් එකිනෙකා සමග කතා කරමින් ගල් තලාව ඇති ඉසව්ව වෙතට පැමිණෙමින් සිටියි. බාබා පිටුපස හැරී, ඔහු පිටුපසින් වූ ගල් තලාවක් එතැනින් එතොට ඇති කැලෑ රොදක් දෙස බැල්මක් හෙළීය. ඔහුට ඒ පැත්තට දිව යා හැකිය. එහෙත් මිනිසුන් ගල් තලාව අසලටම ළඟා වී ඇති නිසාවෙන් තමන් නිරුවතින් දිව යනු දුටුවහොත් නිසැකවම ඔවුන් තමන්ව ලුහුබඳිනු ඇත. නැත එසේ විය යුතු නැත. ඔහුට ඊටත් වඩා හොඳ උපායක් කල්පනාවට ආවේය.

ඔහු යළිත් රාත්‍රියේ නිදාගෙන සිටි තැනට ගොස් හිඳගත්තේය. එතැන තිබුණු අළු ගොඩින් අළු අහුරක් අතට ගත් ඔහු ඒවා ඔහුගේ පපුවෙහි සහ මුහුණෙහි හොඳින් තවරා ගත්තේය. ඉන්පසුව දැන් දෙපසට තබා භාවනානුයෝගීව වසා ගත් දැසින් යුක්තව හිඳ සිටියේය. තවත් සුළු මොහොතකින්ම ඔවුන් මෙතැනට ළඟාවණු ඇත.

විනාඩි කිහිපයක් ගත වී ගියේය. වනාන්තරය තුළින් මතු වූ මිනිසුන් කිහිප දෙනෙකු ඔහු ඉදිරියට ආවේය. ඔහු වසා සිටි දැස් යාන්තමින් විවර කර එම මිනිසුන් දෙස බැල්මක් හෙළීය. එතැන සිටින්නේ දඩයක්කරුවන් යැයි කිව හැකි සරමකින් පමණක් සැරසුණු උඩුකය නිරුවත් වණු පිරිමින් තුන් දෙනෙකි. ඔවුන්ගෙන් දෙදෙනෙකු අත පොරෝ තිබුණු අතර එකෙකු අතෙහි මැරුණු සතෙකුගේ මළකුණක් විය.

ගල් තලාව ආසන්නයටම පැමිණි තරුණයන් තිදෙනා ගල් තලාව මත භාවනානුයෝගීව වැඩ සිටි නිරුවත් පුද්ගලයා දැක බිරාන්තවී නැවතුණේය. ඔවුන් එකෙකුවත් කතා කළේ නැත. ටික වේලාවක් යන තුරුම ඔහු දෙස විශාල කරගත් දැසින් බලා සිටි තරුණයින් මඳක් ගල් තලාවෙන් පහතට පසු බා ගොස්, එතැනින් ඇත්වූ පසුව එකිනෙකා සමග මුමුණන්නට පටන් ගත්තේය.

“තාපසයෙක්.”

එකෙක් කීවේය.

“නැහැ නිගණ්ඨයෙක්, බලපත් ඒ උත්තමයා ඉන්නේ නිරුවත්ව.”

අනෙකා කීවේය.

“කොහොම වුණත් බලගතු කෙනෙක්... මේ සොහොනෙම රාත්‍රියත් ගත කරලා වගේ.”

“ඔව්.. ඔව්... බලපත්, අර ඇඟේ ගාගෙන ඉන්නේ මිනි අළු. ආහරණත් තියෙනවා.”

ගල් තලාව මත හිඳ සිටි තාපසයාට මේ සියල්ලම ඇසිණ. ඉන්ද්‍රියාවේ ජීවත් වුවත් ඔහු ආසිරිලත්ත භාෂාව හොඳින් දැන උගත් අයෙකි. ඒ නිසාම ඔහු තරුණයන්ගේ සංවාදයට හොඳින් කන්දීමෙන් සිටියේය.

ටික මොහොතක් ගෙවී ගියේය, තරුණයින් එකිනෙකා සමග මුමුණාගත් පසුව එතැනින් පසුබා යාමට සූදානම් විය. එහෙත් ඔවුන් දඩයම් කොට තිබුණු සත්ව කුණ දුටු බාබාට ඔහුගේ කට වසාගෙන සිටීමට හැකි වූයේ නැත. කෙසේ හෝ එම සත්ව කුණ තමන් සතු කර ගත හැකිනම් දඩයමක් නොකරම කුස පුරවාගත හැකි වනු ඇත.

“දරුව..”

ඔහු ශාන්තිමත් ස්වරයකින් කතා කළේය.

නිරුවතින් හිඳගෙන සිටි තාපසයාගේ එක් අතක් ‘විතර්ක’ මුද්‍රාව සමග ඉහළට එසවෙන අයුරුත් ඔහුගේ ශාන්තිමත් කටහඬ වනාන්තරයේ සිහින් සුළඟත් සමග ගලා යන අයුරුත් ඇසුණු දඩයක්කරුවන් තුෂ්ණිමිභූත විය.

“තාපස උත්තමයාට අපිව ඇහිලා.... ”

එකෙක් කීවේය.

“මෙතැනින් යමු... මේ මළ කුණත් එක්ක තාපසයෙක් ළඟට යන්න සුදුසු නැහැ.”

අනෙක් කෙනා කීවේය.

එහෙත් බාබාද එය අත හැරියේ නැත.

“මෙහාට එන්න දරුවා....”

ඔහු යළිත් කතා කළේය.

එම හඬට අවනත වූ දඩයක්කරුවන් දෙදෙනා තාපසයා ළඟට එන්නට වූ අතර, මස් වැදැල්ල අතේ තබාගෙන සිටි කෙනා එය බිම තැබීමට සූදානම් විය.

“හා.. හා.. දරුවා..ඕක අත හරින්න ඕනේ නැහැ. ඔය මාංශයන් අරගෙනම මෙහාට එන්න.”

තාපසයා කීවෙන් ඔහු එම මළ කුණත් අතේ තබාගෙනම පැමිණ තාපසයා ඉදිරියේ වැද වැටුණේය.

තාපසයාගේ දෑස ඔහු ගේ අතේ වූ ලේ බේරෙමින් තිබුණු මුව මස් ලොත්ත වෙත ගියේය. එය මේ දැන් මරාගත් මුවෙකුගේ විය යුතුය.

“පුත්‍රය, ඔබ ඇයි මේ අභිංසක සත්වයාව මරා ගත්තේ ?”

“අපි දඩයක්කාරයෝ ස්වාමීනි. මේක අපේ රස්සාව.”

මස් වැදැල්ල අතේ තබාගෙන සිටි තැනැත්තා එසේ කියද්දී එතැන සිටි අනිත් අයගේ මුහුණු වල සිනා රේඛාවක් ඇදුනෙන් තාපසයා ඔහුගේ දෑස් වසා ගෙන මොහොතක් කල්පනාවේ නිරත විය. මෙය ඉතාමත් අසීරු අවස්ථාවකි. තමන්ව ඔවුන්ගේ කොලොප්පමට ලක් නොවී මේ මස් වැදැල්ල සිරුවෙන් ඩැහැ ගත යුතුය.

ඔහු දෑස් වසාගෙන කල්පනා කළ මේ මොහොතේදී ඔහුගේ මනසට අපූරු අදහසක් ආවේය. ඔහු යළිත් තම දෑස් විවර කොට එතැන සිටි තුන් දෙනා දෙස කාරුණික බැල්මක් හෙළීය. ඔවුන් තිදෙනාම මැදිවියේ පසුවූ ශක්තිමත් බාහු වලින් යුත් තරුණයන් තිදෙනෙකි.

ශරීරයෙන් ශක්තිමත් මිනිසුන් බොහෝමයක් හදවතින් දුර්වලය. සෑම මනුෂ්‍යයෙකුම කුමක් හෝ පිහිටක් බලාපොරොත්තුවෙන් ජීවත් වෙයි.

බාබා නිහඬවම කල්පනා කොට එම මොහොතේ පිට කිරීමට අවශ්‍ය සුදුසුම වචනය ඔහුගේ මුවින් පිට කළේය.

“කියන්න දරුවා.”

ඔහු එසේ කියද්දී එතැන සිටි තරුණයින් තිදෙනා ඔවුන් එකිනෙකාගේ මුහුණ දෙස බැලීය. තාපසයා ‘කියන්න’ යැයි පවසන්නේ කුමක්දැයි ඔවුන් දන්නේ නැත.

“මොකක්ද ස්වාමීනි ?”

එතැන මැද සිටි තරුණයා විමසුවේය.

“දරුවා, කොහොමද මා ඔබට පිහිට වෙන්නේ? කියන්න. මගේ නම බාබා දේව. මම හිමාලයේ සිට මෙතැනට වැඩම කළේ ඔබට පිහිට වීමට. ඔබ කුමක් හෝ ප්‍රශ්නයක පැටලී සිටින බැව් මා දිවැසින් දුටුවා.”

බාබා එසේ පවසා ඔහුගේ දෑස් එක එල්ලේම විවර කර මැද සිටි තරුණයා දෙස බලා සිටියේය. ඒ බැල්මේ ඇත්තේ ප්‍රශ්නාර්ථයකි. එයට නිසැකවම එම තරුණයා ළඟ පිළිතුරක් තිබෙනු ඇත.

“බාබා දේව...”

තරුණයා මුලින්ම එම නම පුදුමයෙන් මෙන් කියවූයේය.

එහෙත් ඉතිරි මිනිත්තු කිහිපයේදී බාබා සිතු ආකාරයෙන්ම ඔහුගේ දෑස් වලට බැගෑපත් ස්වරූපයක් ආරූඪව ඔහු බාබා වරයා ඉදිරියේ වැද වැටෙන්නට විය.

“බාබා කුමනි, මම විවහා වෙලා අවුරුදු දෙකක් වෙනවා. එහෙත් මගේ ගැනිට තවම දරුවෝ නැහැ. ඔබ වහන්සේ දිවැසින් දැක්කේ එයද ස්වාමීනි ?”

“ඔව් දරුවා.... ඔව්... මම මෙතැනට වැඩම කළේ ඔබට දරු සම්පත ලබා දෙන්න.”

කී බාබා එතැන තිබුණු මිනි අළු රොත්තකට අත යවා එයින් මිනි අළු මිටක් ගෙන එයට මද වේලාවක් මතුරා එය තරුණයාට දිගු කළේය. තරුණයා ඔහුගේ අතේ වූ මස් වැදැල්ල දෙසත් බාබා දිගු කල මිනි අළු මිටිය දෙසත් බැලුවේය.

“දරුවා, ඔය කිලි අත් වලින් මේ ආශිර්වාදය අරගන්න එපා. ඔක බිමින් නියලා දැන් පිරිසිදු කරගන්න.”

බාබා එසේ කියූ වහාම තම අතේ වූ මස් වැදැල්ල බිමින් තැබූ දඩයක්කාරයා ඔහුගේ අතේ වූ රුධිරය තම සරමෙහි පිසදා

ගත්තේය. ඉන්පසුව ඔහුගේ දැන බාබාට දිගු කළෙන් බාබා අතේ වූ මිනි අළු තරුණයාගේ අත මත තැබුවේය.

“අද සිට දවස් හතක් යන තුරු මේ අළු ඔබේ බිරිඳගේ නළලේ තවරන්න. තවත් මාසයක් ඇතුළත ඔබේ බිරිඳ දරුවෙකු පිළිසිඳ ගනිවි.”

බාබා එසේ කියත්ම දඩයක්කාරයා එයින් ප්‍රීති ප්‍රමෝදයට පත් විය. ඔහු මිනි අළු පිඩ අතේ ගුලි කරගෙන ඔහුගේ හිස ගල් තලාවටම පහත් කොට බාබා ඉදිරියේ වැද වැටුණේය.

“ඒ දවස් හත ඇතුළත කිසිදු මාංශයක් අනුභව කරන්න එපා දරුවා. තේරුණාද? මාංශ කියන්නේ කිල්ල.”

“තේරුණා ස්වාමිනි.. තේරුණා..”

කී දඩයක්කරුවා යළිත් කිහිප වරක්ම බාබාට වැද නමස්කාර කොට ගල් තලාවෙන් ඉවතට යෑමට හැරුණේය. ඒ සමගම ඔහු අසල සිටි අනිත් තරුණයා එතැන තිබුණු මුව කුණ ගැනීමට පහත් වූයෙන් බාබා යළිත් ඔහුගේ හඬ වේගයෙන් අවදිකළේය.

“දරුවා, ඔබට විතරක් නොවෙයි, ඔබ වටා සිටින කාටවත් දවස් හතක් යනතුරු කිලි ඇල්ලීමටවත් සුදුසු නැහැ.”

බාබා එසේ කියද්දී මළකුණ ගැනීමට පහත් වූ තරුණයා දෙස කෝපයෙන් බැලූ අනෙකා,

“ඕක ඔහොම දාලා වරෙන් යන්න.”

කියා යළිත් වරක් බාබාට වැද නමස්කාර කොට අනෙක් තරුණයින් දෙදෙනාත් සමග එතැනින් නික්ම ගියේය.

එදින බාබාට ඉතාම සුභ දිනයක් විය. දඩයක්කරුවන් නික්ම ගිය පසුව ඔහු එම ගල් තලාවෙහිම ගිනිගොඩක් ගසා එම මස් පුළුස්සා අනුභව කළේය. එයින් බඩ කට පුරවා ගත් පසුව ගල් තලාව මතම සැතපී, හවස් යාමය එලඹෙත්ම එතැනින් නික්මුණේය.

* * * * *

බාබා එතැනින් නික්ම එන කල්හි කැලෑව මැද තිබුණු නටබුන්ව

ගිය දේවාලයක් දිවිය. එම දේවාලය මීට ශතවර්ෂ ගණනාවකට කලින් සෞභාග්‍යමත්ව විරාජමාන වුණාටු දෙවොලක් විය යුතුය. එහෙත් මේ මොහොතේ එතැන දක්නට ඇත්තේ මදක් උස් වූ අඛණ්ඩ ගිය කොන්ක්‍රීට් කුලුණු සතරකුත් ඒ මත තබා ඇති කුඩා ප්‍රතිමාවකුත් පමණි. මෙම ප්‍රතිමාව ඉදිරියේ ඇති යකඩ කණුවක කොක්කක එල්ලා කුඩා සිනුවක් තබා තිබුණු අතර ප්‍රතිමාව ඉදිරියේ මල් පහන් පූජා කර තිබුණෙන් මෙය තවමත් ගම්වැසියන් විසින් දේවත්වයෙන් සලකන පුද භූමියක් විය යුතු යැයි බාබා සිතුවේය.

ඔහු දොහොත් මුදුන් දී එම ප්‍රතිමාව ඉදිරියේ වැඳ වැටුණේය. තුන් වරක් ඒ වටා පැදකුණු කළේය. ඒ දෙවොල කෙරෙහි ඇති වූ හක්තිය නිසාවෙන්ම නොව ඔහුගේ සිතට පැමිණ තිබුණු මහාරූප අදහසක් නිසාවෙනි.

“දැන් තමා සාධිවත්තයෙකි. බාබාවරයෙකි. එවත්තෙකු ජීවත් විය යුත්තේ මෙවන් වූ ශුද්ධ භූමියක් තුළය.”

ඔහු එම අදහසින් මුසපත් වී ගියේය. මෙවන් දෙවොලක් තම වාසස්ථානය කොට ජීවත් විය හැකිනම් ඒ නිසාවෙන්ම මිනිසුන්ගේ ගෞරව බහුමානයටත් පත් විය හැකිය.

ඔහු වට පිට බැලුවේය. මෙය ගස් කොළන් වලින් වැසුණු බිම් කඩකි. එම භූමියේම එක් පසකින් කුඩා ජල ධාරාවක් ගලාගෙන යයි. එහි ඇත්තේ පිරිසිදු චතුරය. මෙය නම් ජීවත් වීමට අතිශයින්ම සුදුසු භූමිභාගයකි. මිනි මරුවෙකු සේ සැඟවී ජීවත් වෙනවාට වඩා, මෙවන් භූමියක දේවත්වයක් ආරූඪ කරගෙන ජීවත් වීම කෙතරම් නම් වටින්නේද?

ඒ අදහසින් කිලිපොළා ගිය ඔහු ප්‍රතිමාව ඉදිරියේ දොහොත් මුදුන් දී වැඳගෙන මෙසේ ඉල්ලා සිටියේය.

“මෙම භූමියට අරක් ගත් දෙවියෙකු, යක්ෂයෙකු හෝ කුම්භාණ්ඩයෙකු කවරෙකු හෝ වේවා මෙහි වාසය කිරීමට මා හට ඉඩ දෙන සේක්වා..!”

ඔහු කිහිප වාරයක්ම එය මිමිණුවේය. එසේ මුමුනන ගමන් සැබෑ දෙවිකෙනෙකු මේ භූමියෙහි අරක් ගෙන ඇතැයි යන සැකයෙන් වට පිට බැලුවේය. එහෙත් ප්‍රතිමාවෙන්වත් අවට පරිසරයෙන්වත් කිසිදු ප්‍රතිචාරයක් නොලැබුණු තැන ඔහු එය අත් හැර දැමුවේය.

“ප්‍රතිචාවකින් කුමන ප්‍රතිචාරයක්ද?”

අවසානයේදී තමන්ටම නගා ගත් සිනහවකුත් සමග එතැන යකඩ ආරුක්කුවක ගැට ගසා තිබුණු සීනුව තුන් වරක් නාද කොට එම ස්ථානය පිරිසිදු කිරීමේ කටයුතු වල යෙදුණේය.

ඔහු මුලින්ම පොළොව ශුද්ධ පවිත්‍ර කර දැමීය. ඉන්පසුව ශෛලමය ප්‍රතිචාව වතුරෙන් නහවා එය පිරිසිදු කළේය. අවසානයේදී එතැන ආරුක්කුවේ එල්ලා තිබුණු කුඩා සීනුව ගෙන එය රෙදිපටියක ආධාරයෙන් ඔහුගේ ලිඟුවෙහි එල්ලා ගත්තේය.

දැන් ලිඟුව පෙනෙන්නේ නැත. ඒ වෙනුවට පෙනෙන්නේ ලිඟුව ඉදිරියේ එල්ලා ඇති සීනුවයි. එයින් ඔහු තෘප්තියට පත් විය.

“දේවත්වයට පත් වීමට නම් අන් කිසිම සෘෂිවරයෙක් නොකරන දෙයක් කළ යුතුය. මිනිස්සු කැමති නුහුරු නුපුරුදු දේවල් කරන සෘෂිවරුන්ටය. ඔවුන් දකින දේ ඔවුන්ට නොතේරුණු දෙයක් විය යුතුය. එහෙත් ඔවුන් එයින් පුදුම විය යුතුය. ඔවුන්ගේ සිත තුළ ඇතිවන පුදුමයත් නොතේරුම් කමත් නිසාවෙන් ගෞරවයත්, පැහැදීමත් ඇතිවනු ඇත.”

සීනුව ලිඟුවේ එල්ලා ගත් බාබා ප්‍රතිචාව ඉදිරියේ තිබුණු කොන්ක්‍රීට් කුලුනු දෙක හරි මැදට වන්නට ඇති සිමෙන්ති පොළොවේ හිඳගත්තේය. ඔහු පාදයන් යෝගීයෙකු තබන ආකාරයට එකිනෙකට ළං කොට හිඳගත් අතර ලිඟුවේ වූ සීනුව හැමෝටම පෙනෙන ආකාරයට එය පොළොවේ ගැවෙනසේ තබා ගත්තේය.

“මේ ආකාරය හොඳය...ඊළඟට ඇත්තේ දේවත්වයට පත් වීමයි. ඒ සඳහා මිනිසුන් එකා දෙන්නා මේ පුදබිමට එන තුරු බලා සිටිය යුතුය.”

* * * * *

වේලාව ගත වී ගියේය. හවස් යාමය එළඹෙත්ම වනාන්තරය තුළින් ගැමි කාන්තාවක් මතු විය. දුර්වර්ණව ගිය චිත්තයකුත්, හැට්ටයකුත් ඇඳ සිටි ඇය, ඉණෙහි කළයක් තබාගෙන සිටියාය. දෙවොල ඉදිරියට ආ ඇය එතැන නිරුවතින් හිඳ සිටි යෝගීවරයාව

දැක විස්මයට පත්වූයෙන් ඇයගේ අතෙහි වූ කළය එතැනම බිම වැටී බිඳී ගියාය. ඒකුළු වූ කිරි දොවොල ඉදිරියේ දෝරේ ගලාගෙන යන්නට විය.

කළය බිඳෙන හඬ ඇසුණු විගසම බාබා ඔහුගේ දෙනෙන් විවර කොට එම කාන්තාව දෙස බැලුවේය. ඇය සුන්දරය. නාඹර දුඹුරු පැහැ රුවකින් යුක්තය. ඇයගේ පාදයන් ගලා යන කිරි වලින් දෝවනය වී ඇත. එහෙත් ඇයගේ දැස් තවමත් විශාලව, පුදුමයෙන් බාබා දෙසට එල්ල වී තිබිණ. එම දෙනෙතෙහි වූ කාන්තිය දුටු බාබාගේ හදවත ගැස්සී ගියේය. එහෙත් ඔහු එය පිටතට පෙන්වූයේ නැත. ඔහු සංසුන්ව ශාන්තිමත් හඬකින් කතා කළේය.

“හරිම පින්වත් දරුවා... හරිම පින්වත්..., මේ මොහොතේ සිට ඔය ඔබේ පාදයන් දෝවනය වෙමින් ගලාගෙන යන කිරි මෙන් ඔබේ ජීවිතයක් සෞභාග්‍යමත් වෙනවා දරුවා. මහා ලිංග දෙවියන්ගේ නාමයෙන් එය ඒ ආකාරයෙන්ම සිද්ද වෙනවා.”

ඔහු අතක් ඔසවා මුදුන්න මුද්‍රාවෙන් ඇයට ආශිර්වාද කළේය.

බාබාගේ එම වචන වල වූ ශාන්තියත්, හදවතට දැනුණු ආශිර්වාදයත් නිසාවෙන් තරුණියගේ විස්මයෙන් විශාල වී තිබුණු දැස් යළි හැකිලී ගියාය.

“ස්වාමිනි මට සමාවෙන්න.”

ඇය ඔහු ඉදිරියට විත් දණගසා ගත්තාය.

“මම හිතුවේ ඔබ මෙතැන වැඩ වසන ‘කුණ්ඩලානී’ දෙවියන්ගේ අවතාරය කියලා.”

ඇය බාබා වරයාට පිටුපසින් වූ නහවා පිරිසිදු කර තිබුණු ප්‍රතිමාව දෙස බලා කීවාය.

“නැත දරුවා, මම අවතාරයක් නොවෙමි. මම බාබාවරයෙක්. මහා ලිංග දෙවියන්ගේ නියෝජිතයෙක්.”

“මහා ලිංග..?”

“ඔව් දරුවා, මහා ලිංග...,

ජය ජය හෝ මනි

සා සුර මර්ධිනි

රමය කපර්ධිනි

ශෛල සානේ

මහා ලිංග...”

ඔහු එසේ කියත්ම තරුණිය ඔහුගේ නිරුවත් ලිංගය දෙස හොර බැල්මකින් බැලුවාය.

“ඒ කියන්නේ ඔබ ලිංග වන්දනාවේ යෙදෙන්නෙක් ?”

“මම මහා සෘෂි නිගණ්ඨ නම් වූ ලිංග සාස්තෘවරයාගෙන් ශාස්ත්‍රය හදාරූ අයෙක්. මහා ලිංග දෙවියන්ගේ අනුගාමිකයෙක් දරුවා.”

තරුණියට ඔහු කියන්නේ කුමක්දැයි වැටහුණේ නැත. මහා ලිංග ගැන හෝ ඔහු ගේ දේව කාර්යන් ගැනත් ඇය මීට පෙර අසා තිබුණේද නැත. එහෙත් බාබා විසින් තාලයට ගැයූ එම ස්තෝත්‍රයන් නිසාම, මෙතෙක් කිසිම කලෙක නොදුටු ආකාරයට ලිඟුවේ සිනුවක් ගැටගසා ගෙන සිටින මෙම නිරුවත් බාබාවරයා පිළිබඳව ඇය පැහැදුණාය.

ඇය ඒ මොහොතෙම දොහොත් මුදුන් දී ඉමහත් ශ්‍රද්ධාවෙන් යුක්තව ඔහු ඉදිරියේ වැඳ වැටුණාය.

“නැගිටින්න දරුවා නැගිටින්න. ඔබ තමයි මේ ශුද්ධ භූමියට ප්‍රභාෂ්වරයා ගෙන ආවේ. මේ ශුද්ධ භූමිය කිරෙන් දෝවනය කරමින් එය විශුද්ධ කළේ. කියන්න.. මහා ලිංග දෙවියන්ගෙන් ඔබ කුමක්ද බලාපොරොත්තු වෙන්නේ ? ”

බාබා එම වචන කිහිපය මුවින් පිට කොට දිලිසෙන දැසින් යුක්තව ඇය දෙස බැලුවේය. ඇය කාන්තිමත්ය. වමන්කාර ජනකය. ඔහු එවන් පියකරු කාන්තාවක් සමග මෙතෙක් කල් සංසර්ගයේ යෙදී නොමැත. ඇයව කෙසේ හෝ එයට පොළඹවා ගත යුතුය. ඔහු කියා නිම කළ වාක්‍ය කණ්ඩයටම තවත් වචනයක් එකතු කළේය.

“සෞභාග්‍ය, වාසනාව වගේම දරුවා වලට අධිපති මහා ලිංග

දෙවියන්ට දරුඵල පවා ලබා දෙන්න පුළුවන් දරුවා.”

තරුණිය දැස් වසා ගත්තාය. මෙම යෝගී වරයාට කුමක් කියන්න දැයි ඇය කල්පනා කළාය.

ඇය මෙතැනට ආවේ තම ස්වාමියාට සෑදී ඇති වලිප්පු රෝග යෙන් ඔහුට සුවය ප්‍රාර්ථනා කරන්නටය. එහෙත් දරුඵල වලට අධිපති මහා ලිංග දෙවියන්ගෙන් දරුඵල ඉල්ලීමට හැකියාවක් තිබියදීත් එසේ නොකරන්නේ කුමක හේතුවක් නිසාද? ‘දේව දරුවෙක් කුසට එනවානම්, සෞභාග්‍ය වාසනාව ඒ සියල්ලම එයත් සමග ලැබෙණු ඇත.’

ඇයගේ හදවත සතුවින් කිලිපොළා යන්නට පටන් ගත්තාය. ඇය ඔඳ වැඩි ගිය හක්තියෙන් යළිත් නිරුවත් බාබා ඉදිරියේ වැද වැටුණාය.

“ඔව් ස්වාමිනි, මට දරුවන් තිදෙනෙක්ම ඉන්නවා, එහෙත් මහා ලිංග දෙවියන් මට දේව දරුවෙක් ලබා දෙන්න ප්‍රිය කරනව නම් මම එයත් සතුවින් භාරගන්නවා ස්වාමිනි.”

කාන්තාව එසේ පවසත්ම බාබාගේ දැස් යළිත් දිලිසෙන්නට පටන් ගත්තේය. ඔහු තමා ඉදිරියේ දණ ගසාගෙන සිටින කාන්තාව දෙස ප්‍රියමනාප බැල්මක් හෙළීය.

ඇයගේ සම දුඹුරු පැහැතිය. මුහුණ වට කුරුය. තොල් පෙති ලා දලු දෙකක් මෙන් සිහින්ය. ඇයගේ හැට්ටය ඇතුළත කළ ගෙඩි දෙකක් තරම් විශාල වූ පියයුරු ශරීරයෙන් ගැලවී වැටෙන්නට මෙන් පහතට බර වී ඇත. ඇගේ කුස සිහින්ය. කලවා පළල්ය. ඇය දෙස එලෙස බැලුම් හෙළද්දී බාබාගේ සිනුව ඉහළට එසවී ආයෙන් එය සෙලවී එයින් ‘ටාං ටාං’ හඬක් නික්ම ආවේය.

එම හඬ ඇසුණු තරුණියත් ඇයගේ දැස් ඔසවා ඒ දෙස බැලුවාය. උස් වූ සිනුව දකිත්ම ඇයගේ දැස් ලැජ්ජාවෙන් හැකිළී යන්නට වූවාය.

“ලැජ්ජා වෙන්න දෙයක් නැහැ දරුවා. මහා ලිංග දෙවියන් දැනටමත් ඔබට දරුඵල එවා තිබෙනවා. මට තියෙන්නේ එය ඔබ කුළ තැන්පත් කිරීමට පමණකි.”

කී බාබා දෙවොලේ එහා පස කොනෙහි වූ කුඩා දිය පාර අසල

තිබුණු තණකොළ බිස්ස දෙස බැලුවේය. එතැන මෙම කාර්යයට මනාය. එය සුවපහසු තණකොළ බිස්සකි.

“එන්න දරුවා.”

කී ඔහු හිඳ සිටි තැනින් නැගිටිවේය. එසේ නැගිටිද්දී එසවී තිබුණු සීනුවක් කිහිපවාරයක්ම හඬ නගන්නට පටන් ගත්තේය.

“මහා ලිංග දෙවියන් මගේ ශරීරය හරහා ඔබ වෙත එන්න බොහෝම නොඉවසිල්ලෙන් ඉන්නෙ. පේනවා නේද දරුවා.”

සීනුව එක දිගටම සෙලවෙනවිට ඒ දෙස බලා කී බාබා තරුණියගේ අතින් අල්ලා ඇයව නැගිටිවෙව්වේය.

“දැන් මේ සීනුව තුන් වරක් සොලවා මා සමග එන්න.”

කී ඔහු දැස් වසා ගත්තේය.

තරුණිය මඳක් පහතට නැමී සීනුව තුන් වරක් සෙලව්වාය. ඉන්පසුව ඒ සෙලවූ අත තම නළලේ තබා එයින් ආශීර්වාද ලබා ගත්තාය. බාබා ඇය දෙස බලාගෙන සිටියේය.

එය අනාගතයේදීත් ඒ ආකාරයෙන්ම විය යුතුය. අනුගාමිකයින් සියල්ලන්ම මේ ආකාරයට සීනුව තෙවරක් නාද කොට ‘මහා ලිංග’ දෙවියනගේ ආශීර්වාද ලබා ගත යුතුය. ඔහුගේ මුහුණට සියුම් සිනහවක් මතු විය.

‘මනුෂ්‍යයෝ අලුත් දේවල් වලට ඉක්මනින්ම ඇබ්බැහි වන්නෝය. ඔවුන් ප්‍රිය කරන්නේ මීට පෙර නොදුටු දේවල් දකින්නටය. නොකළ දේවල් කරන්නටය.’

එයත් සමගම තරුණියගේ අතින් ශාන්තිමත්ව අල්ලාගත් බාබා ඇයත් සමග තණකොළ බිස්ස වෙතට යන්නට විය.

එතැනට ගොස් තරුණියව එම බිස්ස මත හිඳුවා ඇයගේ තනපටය ඉවත් කරන විට ඇය ලැජ්ජාවෙන් ඇඹිරී යන්නට වූයෙන් බාබා ඇයගේ නිකටට අත තබා ඇයගේ දැස ඔහු වෙතට හරවා ගත්තේය. ඔහුගේ දෑසෙහි ඇත්තේ රාගයකි. ශාන්තියකි. ආත්මීය සුවයකි. තරුණිය ඒ දෙස බලත්ම ඇය ඉන් වශීකෘත විය. බාබා සංසුන්ව මෙසේ පැවසුවේය.

“දරුවා, ඔබ පිනවන්නට යන්නේ මාව නොව, මහා ලිංග

දෙවියන්වයි. එය ලැජ්ජා විමට කාරණයක් නොවෙයි දරුවා, එය සන්තුෂ්ඨි විමට කාරණයක්. ඔබ දැක තිබෙනවද දෙවි කෙනෙක් සාමාන්‍ය ශරීරයකට ඇතුළු වෙනවා ?”

“නැහැ ස්වාමීනි.”

“ඔබට දැන් ඒ වරය ලැබෙන්නයි යන්නේ. ඔබ මහා ලිංග දෙවියන්ව පිනවන ප්‍රමාණයට අනුව ඔබට ලැබෙන දරුවා පින්වත් වේවි. භාග්‍යවත් වේවි. ලැජ්ජාව කියන්නේ මහා ලිංග දෙවියන්ගේ උදහසට කාරණයක්.”

බාබා එසේ පවසත්ම දේව උදහසට ලක් විමට අකමැතිවූ තරුණිය බාබා ඉදිරියේ ශක්තිමත්ව හිට ගත්තාය.

“මහා ලිංග දෙවියන්ට ඕනෑම ආකාරයට මගේ ශරීරය ප්‍රයෝජනයට ගනිත්වා..!”

දෙවියන්ගෙන් දරුඵල ලබා ගෙන දේව දරුවෙකු බිහිකිරීමේ ආශාවෙන් ඔද වැඩි සිටි තරුණිය දැඩි දේව භක්තියකින් ඇස් පහත් කොටගෙන පිළිතුරු දුන්නාය.

බාබා ඔහුගේ කාර්යය පටන් ගත්තේය.

* * * * *

හාස්කම් බලාපොරොත්තු වන්නාට හාස්කම් සිදුවෙයි. තම බිරිඳව තමන්ගේ දැනීමට ආත්මයා කළ මිනිසා ඉන්ද්‍රියාවෙන් පලා විත් මේ ආසිරිලත්තයෙහි බාබා වරයෙකු බවට පත් විය. මේ රට සමෘද්ධිමත්ය, මිත්‍රාත්මක පොහොසත්ය, මිනිස්සුන්ව ඇන්දවීම පහසුය. දේව බලයක් ආරූඪ කරගත් ඕනෑම අයෙකුට ශ්‍රේෂ්ඨත්වයට පත් විමට පවා වරම් ලැබෙයි. කුණ්ඩලිනි දේවෝත්තමයාගේ දෙවොලට බලෙන් රිංගා එහි මහා ලිංග යන අන්වර්ථ නාමයෙන් ජීවත් වූ බාබා වරයා ඉන් මාස දෙකක් ඉකුත්වී ගිය කළ ‘කාන්තාවන්ට දරුඵල ලබා දෙන්නාවූ ප්‍රභාෂ්වර බාබා ලිංග’ ලෙස ප්‍රසිද්ධියට පත් විය.

දුඹුරු පැහැ නාඹර ගැටිස්සියට දරුඵල ලබා දුන් පසුව, ඔහු තම දෙවොලට ආ ගැටිස්සියන් දෙකුන් දෙනෙකුටම සාර්ථකව

දරුවා ලබා දුන්නෙන් ඔහුගේ කීර්තිය මෙම දෙවොල ආශ්‍රිතව තිබුණු කුඩා ගම්මානයේ දසන විරාජමානව පැතිරෙන්නට පටන් ගත්තේය. මේ නිසාම තරුණියන් පමණක් නොව සෑම වයසකම කාන්තාවෝද දේව දරුවන් පතාගෙන ඔහු වෙතට එන්නට පටන් ගත්තෝය. බොහෝ කාන්තාවන් ආශීර්වාද පතා පැමිණියේ තම සැමියාට හොර රහසෙනි.

තවත් සමහරු 'මහා ලිංග ස්වාමීගේ ආශීර්වාද ලබාගැනීමට' යන බව පමණක් පවසා නිවසින් පිටවූවෝය. තමා හමුවට එන ඕනෑම කාන්තාවක් වසඟයට පත් කරගැනීමේ මත්තරය බාබා දැන සිටියෙන් එම කාන්තාවන්ව දපනේ දමා ගැනීමට බාබාට වැඩි වේලාවක් ගතවූයේ නැත.

ඒ කෙසේ වුවත් බාබා ඔහුව හමුවීමට එන හැමෝටම දේව දරුවන් දුන්නේද නැත. ඒ සඳහා ඔහු තෝරාගැනීමක් කළේය. එසේම දේව දරුවන් ලැබීමට පෙර මහා ලිංග දෙවියන් ඔහුට සංඥාවක් දිය යුතු වී තිබිණ. එම සංඥාව වූයේ ඔහුගේ ලිගුවේ එල්ලා තිබුණු සීනුවයි. කාන්තාවන් ඔහු ඉදිරියේ දේව දරුවන් ඉල්ලා සිටියදී එම සීනුව නාද වූයේ නැත්නම් එම කාන්තාවන්ට දේව දරුවන් ලබා දීමට මහා ලිංග දෙවියන් අකමැති බැව් හැඟුණෙන් ඔවුන් හිස් අතින්ම යළිත් තම නිවෙස් බලා ගියෝය.

බොහෝ විට එසේ සීනුව නාද නොවූයේ මැදිවියේ සහ වයස් ගතවූ කාන්තාවන්ටය. ඒ නිසාම එවන් අයට හිස් අතින්ම යළිත් තම නිවෙස් වලට යෑමට සිදුවිය. එහෙත් නාඹර සුකුමාල ගැටිස්සියන් ඉදිරියේ බාබාගේ සීනුව එක් වරක් නොව කිහිප වාරයක්ම සෙලවෙන්නට පටන් ගත්තෙන් ඔවුන් බොහෝමයක් මහා ලිංග දෙවියන් නිසාවෙන් දරුවාල පෙන්නුම් කළෝය.

කාලය මේ ආකාරයෙන් සමෘද්ධිමත්ව ගෙවී යන්නට විය. භාර මාසයක් ගෙවුණු තැන බාබාගේ අනුගාමිකයින් ප්‍රමාණයද වර්ධනය වූයෙන් බාබාට වාසය කිරීමට කුටියක් අවශ්‍ය විය. ඔහු තම අනුගාමිකයින් ලවාම දෙවොලෙහි පිටුපස කොටසේ වූ ගස් කපා දමා එතැන කුටියක් සැදෙව්වේය. ඔහු එම කුටියට 'රමය' යැයි නම් තැබීය. පොල් අතු වහලයකින්ද, මැටි කපරාදුවෙන්ද තැනූ මේ කුඩා කුටිය, වාසස්ථානයක් නොමැතිව මාස කිහිපයක් ගත කළ බාබාට රමයක්ම බඳු වූයේය.

දැන් බාබාට දෙවොලක් සේම හිසට වහලක්ද ඇත. එහෙයින් දැන් ඇත්තේ මෙම කුඩා දෙවොල තමන්ට රිසි ආකාරයට වැඩි දියුණු කර ගැනීමයි. එය මීට පෙර කුණ්ඩලීනි දෙවියන්ගේ ප්‍රතිමාව තිබුණු දෙවොල වූ නිසාවෙන් ‘කුණ්ඩලීනි’ දෙවොල ලෙස බැතිමතුන් අතර ප්‍රසිද්ධියට පත් වී තිබිණ. බාබාට එම නම රිස්සුවේ නැත. එය මිනිසුන් කුණ්ඩලීනි දෙවොල ලෙස නොව තම නමින් හැඳින්විය යුතු යැයි ඔහු සිතුවේය.

ඒ සඳහා ඔහු මුලින්ම කළේ තමා මෙම ස්ථානයට එන විට තිබුණු එම කුණ්ඩලීනි දේවතා ප්‍රතිමාව එතැනින් ගලවා ඉවත් කර දැමීමයි. එක දෙවොලක් දෙවියන් දෙදෙනෙකුගේ වාසස්ථානය විය නොහැක. එම කුණ්ඩලීනි ප්‍රතිමාව ඉවත් කළ පසුව ඔහු ගල් වඩුවෙක් ලවා එතැන වෙනත් ආකාරයක ප්‍රතිමාවක් ඉදි කළේය.

එය නිරුවත් ප්‍රතිමාවකි. නිරුවතින් හිටගෙන සිටින නිගණ්ඨයෙකුගේ ලිඟුවෙහි එල්ලා ඇති සීනුවක් එයින් නිරූපණය වෙයි. ඔහු එම ප්‍රතිමාවට ‘මහා ලිංග දේව උත්තමයා’ යැයි නම් තැබූ අතර, තම දෙවොල ඉදිරියේ යකඩ කණුවක් සිටුවා එහි ඇටවූ ලැලි කැබැල්ලක මෙසේ සටහන් කළේය.

“මේ දරුවා ලබා දෙන මහා ලිංග අසපුවයි, දරුවා ලැබීමට ඇවැසි කාන්තාවන් මහා ලිංග ප්‍රතිමාවට වන්දනාමාන කොට බාබා ලිංග වැඩ වසන ‘රමය’ කුටියට පිවිසෙන්න.”

* * * * *

එතැන් සිට බාබා දිනෙන් දින දියුණු වන්නට විය.

රමය අසපුවට එන ගැමි කාන්තාවන් තමන්ට දේව දරුවන් ලබා දීම වෙනුවෙන් කරන කෘතඥ ජාලකීමක් විදියට එම අසපුවේ කොතෙක කුඩා කුස්සියක් සාදා එහි බාබා වෙනුවෙන් ආහාර පිසීම සිදු කළෝය. ඔවුන්ගේ සැමියන්ද බාබාගේ භාස්කම් ගැන පැහැදී සිටියෙන් ඔවුන් තම ගොවිතැනින් ලැබූ ධාන් හෝග බොහෝ ප්‍රමාණයක් ‘බාබා ලිංග’ වෙනුවෙන් පූජා කළ අතර මේ නිසාම දේවස්ථානය බැතිමතුන්ගෙන් පමණක් නොව සියලුම බව හෝගයන්ගෙන්ද පිරී යන්නට විය.

මෙම පිටුවේ පිටපත නොමිලේ බෙදාහැරීම සඳහා පමණයි. විකිණීම සපුරා තහනම්.

බාබා X _____

සියල්ලම මේ ආකාරයෙන් සිදුවන කල්හි තවත් දෙයක් සිදුවිය.

බාබාට ඔහුගේ දකුණු අත හමුවිය. ඔහු බුද්ධියෙන් අනූන,
බාබාගේ උපදේශක තනතුරට පත් 'ජීව' නම් වූ අයෙකි.

ඔහුගේ හමුවීම සිදුවූයේ මේ ආකාරයෙනි

මෙම පිටුවේ පිටපත නොමිලේ බෙදාහැරීම සඳහා පමණයි. විකිණීම සපුරා තහනම්.

පළමු පරිච්ඡේදය

ජීව

(ජීවිතය)

තුන් දිනක් අනෝරා වැසි ඇද වැටුණේය. මෙවන් වැසි දිනවල කිසිවෙකුත් දෙවොලට එන්නේ නැත. ඒ නිසාම තමා විසින් ගොඩනගා ගත් මෙම දෙවොල තවත් දියුණු කර ගැනීමට උපායන් යෙදවීමට මෙවන් දිනයන් සුභය. බාබා අකුරු ශාස්ත්‍රය එතරම් ප්‍රගුණ කළ අයෙකු නොවීය.

එහෙත් ඔහු ජීවත් වූ ඉන්දියාවේ අග්‍රා නුවර නිගණ්ඨයින් බහුලවම ජීවත් වෙන තැනක් වූ නිසාවෙන්, එම නිගණ්ඨයින් විසින් නිරතුරුවම මුමුනන්නාවූ නානා විධ ස්තෝත්‍ර බාබාගේ කනට හුරුය. ඔහු මෙවන් රාත්‍රීන් වලදී එම ස්තෝත්‍ර යළිත් ආවර්ජනය කරමින් ඒවා කොළ වල ලියන්නට පටන් ගෙන තිබිණ. එසේ එකිනෙක අකුරු අමුණා ලියන ස්තෝත්‍ර ඔහු කටපාඩම් කරගත් අතර, තම දෙවොලට මිනිසුන් පැමිණි විට ඒවා මුමුණමින් දෙවොල වටා පැදකුණු කිරීමත්, බැතිමතුන් ඉදිරියේ කතා කරන විට එම ස්තෝත්‍ර එකක් හෝ දෙකක් නිරායාසයෙන් මිමිණීමත් සිදු කළේය.

එවිට බැතිමතුන්ගේ දැස් පුදුමයෙන් විකිඞිප්ත වෙයි. ඔවුන් බාබා ඉදිරියේ බැතියෙන් වැඳ වැටෙයි. එය බාබාගේ සිත තුළ අප්‍රමාණ වූ සතුටක් ඇති කළේය.

එම සතුට තවත් වැඩි කරගනු වස් බාබා කතා කිරීමද අඩු කළේය. ඉන්දියාවේදී නම් ඔහු කට මැත දොඩවන වාචාලයෙකි, නිකමෙකි, රස්තියාදුකාරයෙකි. එහෙත් දැන් ඔහු දේවත්වයට පත් වී සිටි නිසාවෙන් ඔහු කටට වචන එන සෑම මොහොතකම ඒවා ආයාසයෙන් ගිල දැමුවේය. කතා කිරීමට අවශ්‍යම දේ පමණක් මුවින් පිට කරන ලද්දේය.

‘බහුශ්‍රැතයන් නිහඬවම සිටින්නෝය. ඔවුන් කතා කරන්නේ අල්ප වශයෙනි. එහෙත් එම අල්ප කතාවන් අමාත්‍යයක් තරම් මිහිරිය. දැනුමෙන් පොහොසත්ය.’

ඒ අනුව බාබාද ක්‍රියා කළේය. ඔහුට යමක් කියන්නට ඇත්නම් ඔහු ස්තෝත්‍රයක් මුමුණමින් එය පටන් ගත්තේය. ඒ නිසාම ඔහු හාස්කම් පාන්තෙක් පමණක් නොව ස්තෝත්‍ර වලින් හරඹ කරන්නාවූ බහුශ්‍රැතයෙක් බවටත් ගම්මුත් අතර ප්‍රවාදයක් ගොඩ

නැගිණ.

මේ ආකාරයට ස්තෝත්‍රයක් ආවර්ජනය කරමින් සිටි එම රාත්‍රියෙහි අනෝරා වැසි ඇද වැටෙන්නට පටන් ගත්තේය. වර්ෂාවේ සෝෂාවත් සුළඟේ හුමණයත් නිසාවෙන් බාබාට ඔහුගේ සිත ඒකාග්‍ර කරගැනීමට හැකි වූයේ නැත. ඒ නිසා ඔහු කුප්පි ලාම්පුවක් නිවා දමා නිදාගන්නට සැරසුණේය. මේ අතර එක් වරම දේවාලය දෙසින් ඇසුණු විලාප හඬක් නිසා ඔහුව තැගැස්සී ගියේය. මුලින්ම යාන්තමින් ඇසුණු මෙම විලාප හඬ ක්‍රමයෙන් වැඩි වන්නට වූයෙන් බාබා නිදාගෙන හිඳි තැනින් නැගිට ගත්තේය. ඔහු නැගිට මඳ වේලාවක් එම හඬට හොඳින් ඇහුම් කන් දුන්නේය. එය ඇසෙන්නේ කුටියේ එළිපත්ත දෙසිනි. මෙවන් අනෝරා වැසි වැටෙන මොහොතක එළිපත්තේ සිට විලාප දෙන්නේ කවුරුන් විය හැකිද? බාබා ඔහු අසල බන්දේසියේ තබා තිබුණු ඉම්ටේෂන් මාල කිහිපය යළිත් කරේ දමාගෙන කුටියෙන් පිටතට යෑමට සූදානම් විය. එයත් සමගම එළියේ විලාප දුන් තැනැත්තා බාබාගේ කුටියේ දොරට තඩි බාන්නට පටන් ගත්තෙන් බාබා ඉක්මන් කළේය. ගෙලෙහි මාල දමා ගත් පසුව, ඔහු ලිඟුවෙහි සිනුවත් එල්ලා ගත්තේය. බාබාවරුන් රාත්‍රියේ නිදාගන්නේ අල්ප වශයෙනි. ඔවුන් කරන්නේ භාවනානුයෝගීව රාත්‍රියෙන් වැඩි කාලයක් ගෙවා දැමීමයි. ඒ නිසා දොරට තඩිබාන කවරෙකු හෝ වේවා තමා භාවනානුයෝගීව සිටි බැව් දැකිය යුතුය.

මනාව සූදානම් වූ පසුව කුටියේ දොර අසලට ගිය බාබා දොර විවර කොට පසෙකට වී හිටගත්තේය. එතැන සිටියේ තරුණයෙකි. වර්ෂාව නිසා ඔහුගේ ශරීරයත්, ඔහු ඇඳ සිටි සරමත් තෙත බරිත වී ගොස් ඇත. බාබා දොර විවර කරත්ම ඔහු විලාප දෙමින් බාබා ඉදිරියේ වැඳ වැටෙන්නට විය.

“ස්වාමි, මගේ මවගේ ජීවිතය බේරා දෙන්න... මගේ මවගේ ජීවිතය බේරා දෙන්න.”

බාබා ඉදිරියේ බිම වැටී ඔහු හඬන්නට පටන් ගත්තේය.

බාබා ඔහු දෙස මනා බැල්මක් හෙළුවේය. ඔහු මේ ගම්මානයේම ජීවත් වෙන තරුණයෙකු විය යුතුය. ඔහුගේ ශරීරයෙන් වැගිරුණු වැසි වතුර බාබාගේ කුටිය පුරා ගලා යයි. ඔහුගේ ශරීරය වේදනාවෙන් සහ ශීතලෙන් වෙවුලමින් තිබුණි. ඔහු දැන් එකිනෙක

මත තබාගෙන තමන් ඉදිරියේ වැඳ වැටී සිටින ආකාරයට බාබාට ඔහු කෙරෙහි අනුකම්පාවක්ද ඉපදුණේය. එහෙත් මෙවන් ගම්මුත්තට මුලින්ම අනුකම්පාව පෙන්විය යුතු නැත. ගෞරවය ඇතිවන්නේ අනුකම්පාවට වඩා තේජස සහ වටිනාකම ඉස්මතු කිරීමෙනි. ඒ නිසාම බාබා ඔහුට එක් වරම පිහිට වීමට අදි මදි කළේය. මුලින්ම අකුණු ගසන ආකාසය දෙස බැලූ ඔහු,

“මේක මහා ලිංග දෙවියන් වහන්සේ යහන්ගතවෙන වේලාව. උඹ දැන් ගිහින් හෙට වරෙන්.”

යැයි පවසා පාදයක් පිටුපසට ගත්තේය.

එහෙත් තරුණයා එතැනින් හෙලවුණේවත් නැත. බාබා පාදයන් පිටුපසට ගනිද්දී ඔහු යළිත් වැඳ වැටෙමින් විලාප දෙන්නට පටන් ගත්තේය.

“ස්වාමි, ඒ මගේ අම්මා. ඇය මැරෙන්න වැටිලා ඉන්නේ. ඔබ වහන්සේ ඇයව සුවපත් කළේ නැත්නම් ඇය මැරිලා යාවි.”

ඔහු යළි යළිත් බැගැපත් විය.

දැන් නිවැරදි වේලාව එළඹී ඇත. මිනිසෙකු අසරණ වන උපරිම අවස්ථාවේදී ඔහුගේ පිහිටට සිටින්නේ තමාම පමණක් බව පසක් කළ හැකිනම් ඔවුන් ජීවිත කාලයම වුවද එම පිහිට මතක තබා ගනු ඇත.

බාබා වැලපෙමින් සිටි තරුණයා දෙස යළිත් බැලුවේය. ගැහැනියක් මෙන් තම පාමුල වැලපෙමින් සිටින ඔහු ගැන අනුකම්පාවක් සේම කෝපයක්ද ඔහුගේ සිතේ හටගත්තේය.

“ගැනියෙක් වගේ අඬන්නේ නැතිව නවත්තා ගනින් ඕක.”

ඔහු කෝපයෙන් කෑ ගැසුවේය. තරුණයා අපහසුවෙන් තම විලාපය නවත්වා බයාදු දැසින් බාබා දෙස බැලුවේය.

“ඔහොම අඬන්නේ ගැනු බොල. පිරිමි අඬන්නේ නැහැ. හිතට හයිය ගන්නවා මිසක්.”

කී බාබා දොවොල් භූමියේ නවත්වා තිබුණු අත් කරත්තය දෙස බැලුවේය. එහි ඇතුළත කුප්පි ලාම්පුවක් දැල්වෙමින් තිබුණෙන් කුටියේ සිට බැලූ විට අන්ධකාරයේ වුවද ඇතිත් නවත්වා ඇති කරත්තය දැක ගත හැකිය.

“පලයන් ගිහින් ඒ ගැනිව එක්කගෙන වරෙන්. මට කරන්න පුළුවන් දෙයක් තියෙනම් කරන්නම්.”

බාබා එසේ කියත්ම තරුණයා උද්යෝගයෙන් නැගිට ගත්තේය. බාබාට යළිත් වැද ඊයක වේගයෙන් කරත්තය අසලට ගිය ඔහු ටික මොහොතකින්ම කාන්තාවක් කරමත තබාගෙන යළිත් කුටිය වෙත එන්නට විය.

“ඔය ඔතැන බිමින් තියපන්.”

බාබා ඔහුට කුටියේ මැටි පොළොව පෙන්වා පැවසුවේය. තරුණයා ඇයව බිම තැබීය. බාබා පහත් වී එම කාන්තාව දෙස ගැඹුරු බැල්මක් හෙළුවේය. ඇය වයෝවෘද්ධ කාන්තාවකි. වයස අවුරුදු අසූවක් පමණ වූ ඇය ඇට සැකිල්ලක් මෙන් කෙසඟ වී සිටියාය. ඇයගේ මුහුණ මළකඳක් මෙන් සුදුමැලිව ගොස් තිබුණි.

“මගේ අම්මා අද උදේ ඉඳන් මරණාසන්නව උන්නේ. කිසිම වෙදෙක් ඇයව සුවපත් කරන්නට බාරගත්තේ නැහැ ස්වාමි. මම මේ කරත්තයේම අම්මව තියාගෙන එහා ගමේ වෙදා ළඟටත් තවත් ගම් දෙකකටත් ගියා. අවසානයේදී තමයි ඔබ වහන්සේ ළඟට ආවේ.”

තරුණයා එසේ කියද්දී බාබා ඔහු දෙස ආරූඪ කර කෝපයකින් යළිත් බැලුවේය.

“ඉතින් තෝ මුලින්ම මගේ ළඟට එන්න එපැයි ගොනෝ.”

ඔහු මොරදුන්නේය.

“වෙද්දුන්ට හොඳ කරන්න බැරි දරුණු රෝග පවා මහා ලිංග දෙවියන්ට හොඳ කරන්න පුළුවන් බව තෝ දන්නේ නැද්ද ?”

කී බාබා එම කාන්තාවගේ නාඨියකට ඇගිල්ල තබා බැලීය.

එහි ජීවයක් නැත. ශරීරය මුළුමනින්ම ශීතලව ගොස් ඇත. බාබා දේහය අසල අඬමින් සිටින තරුණයා දෙසට බැල්මක් හෙළා ඇයගේ විවාහවී තිබුණු දෑස් එක් අතකින් වසා දැමුවේය.

“තොගේ අම්මා මැරිලා. මහා ලිංග දෙවියන්ට ජීවිතයක් අලුතින් දෙන්න පුළුවන් වුණාට ගෙවිවිව ජීවිතයකට පණ දෙන්න බැහැ. දැන් මේක මළකඳක්. උඹේ අම්මා යන්න ගිහින්..”

කී බාබා මළකඳ ඉදිරියේ යෝගී ඉරියව්වකින් හිඳගත් අතර, බාබාගේ වචනත් සමග වේදනාවෙන් දරිද්‍රව ගිය තරුණයා මළකඳ ඉදිරියේ දණගසාගෙන විලාප දෙමින් හඬන්නට විය. ඔහුගේ මේ විලාපය අහසේ කොටන අකුණු වලටත් වඩා කනට පීඩාවක් වූයෙන් බාබා යළිත් කෝපයට පත් විය.

“තෝ ගැනියෙක්ද, පිරිමියෙක්ද, නැත්නම් දෙකටම නැති එකෙක්ද?”

බබා අපවාදයකින් විමසුවේය. තරුණයා ඔහුගේ රක්තවර්ණ වී තිබුණු දෑස ඔසවා බාබා දෙස බැලුවේය. ඔහුගේ දෑසෙහි ඇත්තේ හක්තියක් නොව කෝපයකි. තරුණයා වේදනාවෙන් මුසපත් වී සිටි මේ මොහොතේ තමන්ගේ කටින් පිටවූ අපවාදය හොඳ එකක් නොවන බැව් තේරුම් ගත් බාබා ඔහුගේ ස්වරූපය ශාන්තිමත් කරුණාවකට පෙරළා ගත්තේය.

“දැන් කරන්න දෙයක් නැහැ මගේ දරුවා. ඔබේ මවගේ ජීවිතේ බේරගන්න බැරි වුණාට මට පුළුවන් වෙයි මේ ගැහැනිය නිරයට යන එකෙන් වළක්වන්න.”

කී බාබා ඔහුගේ අත ‘අභය’ මුද්‍රාවට අනුව නවාගෙන ස්තෝත්‍ර මුමුනන්නට පටන් ගත්තේය. තරුණයා එතැනින් පසුව ඇඬුවේ වත් විලාප දුන්නේවත් නැත. කඳුළින් සේදී යන හඳවන ගලක් මෙන් රළු වන්නා සේම ඔහුද දරදඬු වන්නට ඇත. බාබා ස්තෝත්‍ර ගායනා කරද්දීත්, අවසන් කරද්දීත් කුටියේ බිත්තියට හේත්තු වී තම මවගේ දේහය දෙස බලාගෙන සිටි ඔහු අවසානයේදී එතැනම නින්දට වැටෙන්නට විය.

මවගේ දේහය අසලම තරුණයා නිදාගන්නත් බාබා තවත් හෝරා කිහිපයක්ම යෝගී ස්වරූපයෙන් ඔහුගේ පැදුර මත වාඩිවී සිටියේය. තරුණයා කොයි මොහොතේ හෝ අවදිවූව හොත් යෝගීව හිඳගෙන සිටින තමාව දැක එයින් තමා ගැන පැහැදීමක් ඇති වේයැයි ඔහු සිතුවේය. එහෙත් එසේ වූයේ නැත.

තරුණයා යළිත් අවදි නොවූයෙන් බාබාද තම ව්‍යායාමය නවතා දමා නිදන්නට පටන් ගත්තේය.

* * * * *

ඉන් ඉක්බිතිව එළඹී දිනය ඉතාමත් ප්‍රසන්න දිනයක් විය. ඇද වැටුණු අනෝරා වර්ෂාව පහව ගොස් තිබුණෙන් පැහැදිලි සූර්යාලෝකයෙන් පොළෝ තලය බබළන්නට පටන් ගත්තේය. උදෑසනම අවදිවූ බාබා කුටියෙහි දොර විවර කර මිදුලෙහි පියවර කිහිපයක් ඇවිද්දේය. ඉන්පසුව දෙවොල වටා පැදකුණු කළ ඔහු අවසානයේදී සූර්යාලෝකය එක එල්ලේම වැටුණු තන බිස්සක් මතට විත් හිටගත්තේය. එතැන් සිට ඔහු සූර්ය වන්දනාවේ නිරත වූයේය.

නිගණ්ඨයෝ සූර්යාව දේවත්වයෙන් සැලකුවෝ වූහ. ඔවුන් ස්වභාවධර්මයට අනුකූලව නිර්වස්ත්‍ර වූ අතර දිනපතාම උදෑසන සූර්ය ශක්තිය උකහා ගැනීමට සූර්යා පිදීමෙහි නිරත වූවෝ වූහ. නිගණ්ඨයින්ව අනුගමනය කළ බාබාද අහම්බෙන් වුවත් නිර්වස්ත්‍රව ජීවිතාව ගෙවූයෙන් ඔහුද සෑම දෑසනකම මෙ ආකාරයෙන් සූර්යාට වැඳුම් පිදුම් කළේය. ඔහු බොහෝ විට මෙය කළේ ආයාසයෙනි. දෙවොල ඉදිරියෙන් යනෙන ගම්මුත්තට එය පෙන්වීමේ රිසියෙනි. සූර්ය වන්දනාවෙන් ඇති ප්‍රතිලාභ ගැන හෝ එය කළ යුතු නිවැරදි ආකාරය ගැන ඔහු දැන සිටියේ නැත. එහෙත් දෙවොල ඉදිරියෙන් යන ගම්මුත්තේ තමන් සූර්ය වන්දනාවේ යෙදෙන අයුරු දැකීමෙන් ඇත සිටිම දොහොත් මුදුන් දී වැඳ, එතැනින් පිටව යන නිසාවෙන් සූර්යාගෙන් ලැබෙන ජවයටත් වඩා ජවයක් ඔහු එයින් අත් වින්දේය.

එහෙත් මෙදින ඔහු සූර්ය වන්දනාවේ නිරත වූයේ ගම්මුත්තට පෙන්වීමට වඩා තම කුටියේ සිටින තරුණයාට පෙන්වීම සඳහාය. තරුණයා අවදිවී කුටියෙන් එළියට එත්ම සූර්යා දෙස බලාගෙන තනි කකුලෙන් හිට ගත් බාබා, අසිරුම යෝග ආසනයක් වූ 'කදාසන' යෙහි පිහිටා සිටියේය.

ඔහු තනි කකුලෙන් හිටගෙන සිටියදී විටින් විට ඇද වැටෙන්නට ගියෙන් එම ආසනය පසෙක ලූ ඔහු වෙනත් ආසනයකට යොමුවිය. තරුණයා මේ සියල්ලම පසෙකට වී හිඳ බලා සිටියේය. ඉන් අනතුරුව යළිත් කුටියට ගිය ඔහු මියගිය මවගේ දේහයත් කර තබාගෙන යන්නට පටන් ගත්තේය.

“ඔහොම හිටපන්.”

බාබා ඔහු දෙස බලා කෑ ගැසුවේය. දේහය කරේ තබාගත්